

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/297/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207070
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5912207070.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Olgy Belkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok zo dňa 4. apríla 2013 č. k. 9C/104/2012-54, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo dňa 04. 04. 2013 č. k. 9C/104/2012-54 návrh zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že v prejednávanej veci si navrhovateľ uplatňoval náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 440 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 11. 11. 2010, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ďalej len „Exekučného poriadku“) v dôsledku čoho došlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dňa 09. 06. 2010 sa začalo exekučné konanie na základe návrhu oprávneného PohotovostĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava proti povinnému I. E. pre vymoženie sumy 708 eur s príslušenstvom priznanej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 02. 02. 2010 sp. zn. SR 23407/09, pričom dňa 05. 08. 2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie. Súdnemu exekútorovi bolo udelené poverenie dňa 11. 11. 2010 a uznesením okresného súdu zo dňa 11. 11. 2010 č. k. 9Er/469/2010-28 bola exekúcia v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 708 eur za dobu od 19. 09. 2009 do zaplatenia zastavená. Keďže žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná pred 01. 06. 2011, konkrétne dňa 05. 08. 2010, z dikcie citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku potom podľa súdu vyplýva, že po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného

titulu súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora vykonaním exekúcie. Podľa súdu za účelom objektívneho posúdenia zákonnosti vedenej exekúcie najmä z dôvodov podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a s poukazom na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 11/2010 a sp. zn. 6Cdo 105/2011 konajúci exekučný súd po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie si vyžiadal od Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave ďalšie podklady. Z toho dôvodu nemohlo dôjsť k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote. Ihneď po doručení predmetných dokladov konajúci exekučný súd dňa 11. 11. 2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie a v časti exekúciu zastavil.

Na základe uvedeného mal súd za to, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prieťahov, pričom s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/2002 samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia (05. 08. 2010) do vydania poverenia na vykonanie exekúcie (11. 11. 2010) vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je podľa súdu takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vzhľadom k tomu, že súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v predmetnom exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol tak, že odporcovi, ktorý bol vo veci úspešný, právo na ich náhradu nepriznal, keďže tento si neuplatnil žiadne trovy konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol nasledovné:

Navrhovateľ ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k návrhu a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto procesný postup nepredstavuje len porušenie jeho základného práva na kontradiktórny súdny proces, ale aj priame porušenie ust. § 114 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“, osobitne to platí za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Porušením kontradiktórnosti konania navrhovateľ trpí zásadne tam, kde navyše vo vyjadrení k návrhu odporca vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nedal súd navrhovateľovi možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať. Navrhovateľ ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa. Nebol teda oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela.

Navrhovateľ tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, čím bolo porušené jeho právo na kontradiktórny súdny proces.

Poukázal aj na to, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa s poukazom na ust. § 15 O. s. p. uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; a - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

V konkrétnostiach napríklad navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytkávanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu I. stupňa potvrdiť v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p.

Vo vzťahu k nedoručenia vyjadrenia odporcu k návrhu poukázal na obsah vlastného vyjadrenia a dôvody, pre ktoré súd návrh zamietol. V tejto súvislosti uviedol, že akákoľvek argumentácia navrhovateľa, resp. jeho vyjadrenie k vyjadreniu odporcu by vo vzťahu k rozhodnutiu súdu, a to s ohľadom na odôvodnenie rozhodnutia, nemalo žiadnu relevanciu.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám, tak podľa neho táto námietka nie je dôvodná. Súd vykonal dokazovanie oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 9Er/469/2010, pričom išlo o dôkaz, ktorého vykonanie v samotnom žalobnom návrhu navrhol na podporu svojich tvrdení práve navrhovateľ.

V prípade účasti navrhovateľa, resp. jeho splnomocneného zástupcu na pojednávaní dňa 04. 04. 2013 by navrhovateľ bol s obsahom vyjadrenia odporcu oboznámený, zúčastnil by sa vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. Za situácie, že sa nariadeného pojednávania bez ospravedlnenia a vážneho dôvodu nezúčastnil, k odňatiu práva konať pred súdom postupom súdu dôjsť nemohlo. Súd totiž na pojednávaní dňa 04. 04. 2013 aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p., teda pojednával v neprítomnosti navrhovateľa, keďže tento bol riadne predvolaný a nepožiadal o odročenie z dôležitých dôvodov.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení odporca opätovne zdôraznil, že ku všetkým skutočnostiam navrhovateľ mal možnosť sa vyjadriť na pojednávaní, na ktoré bol riadne predvolaný a neexistovali žiadne vážne dôvody, ktoré mu bránili v účasti (alebo jeho splnomocneného zástupcu).

Okrem toho z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že k zamietnutiu návrhu došlo z dôvodu, že súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup - existenciu prietahov konaní. Dôkazom, na základe ktorého k uvedenému záveru súd dospel bolo oboznámenie s exekučným spisom dotýkajúcim sa konania, v ktorom podľa tvrdení navrhovateľa malo dôjsť k namietanému nesprávnemu úradnému postupu. Účastníkom namietaného exekučného konania bol i sám navrhovateľ a priebeh exekučného konania (oboznámený z pripojeného exekučného spisu) bol tvrdý samotným navrhovateľom v žalobnom návrhu. Okrem toho tento dôkaz - pripojenie a oboznámenie predmetného exekučného spisu - súd vykonal na základe návrhu samotného navrhovateľa. Je teda zrejmé, že súd rozhodol na základe skutočností tvrdých navrhovateľom a na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhol navrhovateľ.

K druhému uplatnenému odvolaciemu dôvodu - rozhodol vylúčený sudca - odporca uviedol, že z výslovných vyjadrení navrhovateľa v konaní je zrejmé, že i keď poukazyval na skutočnosti, ktoré by mohli viesť k záveru, že podáva námietku zaujatosti, námietku zaujatosti nepodal. Pokiaľ navrhovateľ odkázal na ustálenú rozhodovaciu prax iných krajských súdov „v skutkovo a právne totožných veciach“, tak jeho tvrdenie je podľa odporcu zavádzajúce. V tejto súvislosti odporca poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, pri ktorej tento zadefinoval obsah základného práva na prejednanie vecí nestranným súdom (I.ÚS 73/97, I.ÚS 27/98, II.ÚS 121/03) a na to nadväzujúcu rozhodovaciu činnosť NS SR (sp. zn. 7NcC 47/2012). Ak teda námietka zaujatosti podaná nebola a vec bola pridelená inému sudcovi na základe oznámenia konajúceho sudcu podľa § 15 ods. 1 O. s. p., nebolo možné postupom súdu zasiahnuť do práva navrhovateľa na prejednanie vecí nestranným súdom. Ďalej odporca uviedol, že aj keby boli prehladnuté vyššie uvedené námietky má za to, že konajúci sudca je nestranným sudcom v zmysle príslušných ustanovení O. s. p., t.j. že námietka, že rozhodol vylúčený sudca, nie je dôvodná. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/54/2012 a sp. zn. 1Nc/16/2012. Podľa odporcu je zjavné, že vzhľadom na osobitné postavenie sudcu vo vzťahu k štátu i súdu, na ktorom vykonáva funkciu a na rad právnych predpisov, ktoré nadväzujú na čl. 144 ods. 1 Ústavy SR a majú zabezpečiť nezávislosť sudcov, i povinnosť sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu, samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. S ohľadom na tieto skutočnosti je zrejmé, že odvolacie dôvody navrhovateľa, spočívajúce v námietke, že rozhodoval vylúčený sudca, nie sú relevantné a nedotýkajú sa zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru odporcu súd správne vec právne posúdil, na súdený prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., pričom po vykonaní dôkazu oboznámením s predmetným exekučným spisom (dôkaz navrhnutý navrhovateľom) dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu. Z tohto dôvodu súd návrh zamietol bez toho, aby bolo nevyhnutné zaoberať sa splnením/nespĺnením ďalších zákonných podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V

odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 18 spisu). Okrem toho z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 28. 12. 2012 č. k. 8NcC/80/2012-22 vylúčil z prejednávania a rozhodovania vecí zákonného sudcu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a to po tom, ako rozhodol o jeho návrhu na vylúčenie. Dôvodom bolo, že zákonný sudca mal k veci, ktorej predmetom bola náhrada škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom štátu vzťah k veci sp. zn. 9Er/469/2010, v ktorej bol zákonný sudca. Keďže došlo k vylúčeniu zákonného sudcu, bola vec pridelená inému sudcovi Okresného súdu Ružomberok náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezáujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Navrhovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal: - súd mu doručil vyjadrenie odporcu k návrhu až s rozsudkom, v ktorom vzniesol námietku premlčania, - nebol oboznámený so súdom vykonanými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť, nemal preto možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, - vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, - vykonal dokazovanie ktorého obsah a rozsah bez akéhokoľvek dôvodu určil súd sám.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 04. 04. 2013 o 09.00 hod pojednávanie. Predvolanie doručil navrhovateľovi a jeho splnomocnenému zástupcovi (advokátovi) dňa 18. 03. 2013 ako i odporcovi. Dňa 02. 04. 2013 došlo súdu vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania. E-mailom došlým súdu dňa 03. 04. 2013 o 17.06 hod bol doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu navrhovateľa návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu navrhovateľa. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že

súd neakceptoval žiadosť navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov, keď zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená na konanie a rozhodnutie po oboznámení sa s dôvodmi uvádzanými v bode I. podaného žalobného návrhu oznámil predsedníčke Okresného súdu Ružomberok skutočnosti vzbudzujúce pochybnosti o nezaopatosti zákonného sudcu v prejednávanej veci v zmysle § 15 ods. 1 veta štvrtá O. s. p. V spojení s ust. § 16 ods. 1 O. s. p. predsedníčka Okresného súdu Ružomberok predložila spis na Krajský súd v Žiline za účelom rozhodnutia o vylúčení (nevylúčení) zákonného sudcu na základe jeho oznámenia (č. I. 20 spisu), pričom Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8NcC/80/2012-22 zo dňa 28. 12. 2012 vylúčil zákonného sudcu JUDr. Vladimíra Topoľančíka z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 9C/104/2012, ktoré uznesenie bolo doručované splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 15. 02. 2003 (správne malo byť uvedené 2013). Následne bola vec pridelená inému sudcovi súdu náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR.

Podľa odvolacieho súdu pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 02. 04. 2013. Za situácie, že pojednávanie sa malo konať dňa 04. 04. 2013 nebolo v technických možnostiach okresného súdu, aby vyjadrenie odporcu doručil navrhovateľovi. K tomu treba poznamenať, že okresný súd nezaložil svoje rozhodnutie na námietke premlčania, ktorú odporca vo vyjadrení k návrhu vzniesol, ale na skutočnostiach, ktoré zistil z obsahu spisu sp. zn. 9Er/469/2010 a ktoré boli rozhodujúce pre právne posúdenie prejednávanej veci. To znamená, že i keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). Odvolacia námietka navrhovateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočné, keďže vo veci k takejto situácii nedošlo. Navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávaní včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené navrhovateľom (objektívne porušenie zásady neustrannosti súdu a sudcu v dôsledku čoho trval na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené neustranným sudcom na neustrannom súde) nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 9Er/469/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Vzhľadom na uvedené neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Janky Majerčíkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca. Okresný súd v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Ďalej navrhovateľ tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný a spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní. Okrem toho nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými jeho vytýkanými zločkami.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia nebola dodržaná. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa rozhodlo s omeškaním viac ako 8 mesiacov sa však ukázalo ako nepravdivé. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno ho totiž vnímať izolovane,

oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd. Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) nebol podľa odvolacieho súdu dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť a vznik škody.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.